

seu essentiæ superadditas (post jam institutam a Christo Domino religionis, sive religiosi status substantiam) fuerunt a perfectis et sanctis fundatoribus variæ religiones institutæ, et ab Ecclesia approbatæ; ita ut quælibet earum suum specialem habeat fundatorem seu institutorem: quamvis enim Christus religionem, seu statum religiosum instituerit secundum substantiam; tamen accidentalia ejusdem reliquit Ecclesiæ determinanda; sicuti quamvis Christus ipse instituerit sacramenta quoad substantiam, tamen accidentalia eorum reliquit Ecclesiæ determinanda. Sic communis doctorum. (16. Sicuti etiam quamvis dicta tria vota pro substantia seu essentia religionis, seu status fuerint a Christo Domino instituta, ut patet ex antea dictis; tamen eorum solemnitas a sola constitutione Ecclesiæ fuit inventa, textu expresso in cap. *Quod votum unic.*, De voto et voti redemptione. in 6, ibi: «Nos igitur attendentes, quod voti solemnitas ex sola constitutione Ecclesiæ est inventa,» et expresse declaravit Gregorius XIII, constitut. incip. *Ascendente Domino*, statuendo, quod religiosi præclarissimæ Societatis Jesu, qui, peracto novitiatu, primam professionem emittunt, pro veris habeantur religiosi, non obstante quod non nisi simplicia tunc edant vota et non solemnia emittant, ibi: «Nos considerantes voti solemnitatem sola constitutione Ecclesiæ inventam esse, triaque hujusmodi societatis vota, tametsi simplicia, ut substantialia religionis vota ab hac Sede fuisse admessa, illaque emittentes in statu religionis vere constitui,» etc., ex quo clare constat, quod votorum solemnitas non fuerit instituta a Christo, sed a sola Ecclesia, et sic quod ipsa Ecclesia possit admittere et approbare ut veram religionem etiam sine votis solemnibus et cum solis simplicibus. Pirrhing, lib. III *Decretal.*, tit. 31, num. 10 et sequent.; Reiffenstuel, *ibid.*, n. 14; Suarez, tom. III *De relig.*, lib. III, cap. 14, n. 9; Donat., tom. IV, tract. 1, quæst. 10; Sanchez, in *Summa*, lib. V, cap. 1, quæst. 2, n. 11; Pellizzar., tom. I, *Manual.*, tract. 1, cap. 1, quæst. 18, n. 26; Rodriguez, tom. I, quæst. 1, art. 4; Henriquez, lib. XII *Summ.*, cap. 5, n. 6, et alii passim.

(17. Unde quamvis omnes religiones, seu ordines conveniant in substantia dictorum votorum, et in fine principali tendendi mediis ipsis votis ad perfectionem; tamen differunt in accidentibus, et præcipue in duobus, nempe primo in fine cujusque religionis proprio ac particulari, ad quem quævis religio instituta est, et secundo in diversis mediis et spiritualibus exercitiis, quibus quælibet utitur, tum ad dicta tria vota substantialia exacte observanda, tum ad suum proprium et particularem finem melius obtinendum. Sanctus Thomas, 2-2, q. 188, art. 1; Suarez, tom. IV, *De relig.*, lib. I, cap. 1, nu. 3; Miranda, tom. I, q. 6, art. 2; Pirrhing, *loc. cit.*, nu. 20; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 21, et alii communiter.

(18. Et hinc religio alia est contemplativa, alia activa et alia mista. *Communis.* (19. *Contemplativa* est, quæ, præter observantiam trium votorum substantialium ex primæva sua institutione, principaliter in contemplatione rerum cælestium et divinarum se exercet; sicque ad vitam contemplativam potissimum ordinatur. (20. *Activa* est, quæ principaliter ex primæva sua institutione ordinatur ad vitam activam, et opera misericordiæ, et charitatis erga proximum, sive spiritualia, sive corporalia exercenda. (21. *Mista* est, quæ utramque includit, scilicet contemplativam et activam, eo quod ex primæva sua institutione ordinata sit, tam ad contemplationem rerum cælestium et divinarum, quam ad actionem operum misericordiæ et charitatis erga proximum. Suarez, cit. lib. I, cap. 5, n. 7 et seq.; Pirrhing, *loco cit.*, nu. 1; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 27; Miranda, *loc. cit.*, q. 6, art. 2, et alii communiter.

(22. Insuper religiones, aliæ sunt clericales, aliæ monachales, aliæ mendicantes, et aliæ militares. *Communis.* (23. Religiones clericales sunt, quæ ex primæva sua institutione principaliter ordinantur ad ministeria clericorum in divino cultu promovendo, et salutem animarum procuranda, et tales sunt religiones canonicorum regularium. Sanctus Thomas, 2-2, q. 189, art. 8, ad 2; Suarez, cit. lib. I, c. 7, n. 6; Pirrhing, *loco cit.*, n. 25, et alii passim.

(24. Religiones monachales sunt, quæ ex primæva sua institutione principaliter ordinantur ad vitam contemplativam et solitariam. Sanctus Thomas, *loc. cit.*; Suarez, *loc. cit.*; Pirrhing, *loc. cit.*, nu. 21; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 26; Barbosa, lib. I *Jur. ecclesiast. univers.*, cap. 41, n. 15, et alii communiter, argum. cap. *Placuit* 1, caus. 16, quæst. 1, ubi monachus idem significare dicitur, quod *singularis*, ibi: «Monachus enim Græce, Latine singularis dicitur,» cap. *Si cupis* 4, ead. caus. et quæst., ibi: «Si cupis esse, quod diceris, monachus, id est solus, quid facis in urbibus? quæ utique non sunt solorum habitacula, sed multorum;» cap. *Placuit* 8, ead. caus. et quæst., ibi: «Sedeat itaque solitarius, et taceat, quia mundo mortuus est, Deo autem vivit. Agnoscat nomen suum; *monos* enim Græce, Latine est *unus*, *achos* Græce, Latine est *tristis*, inde dicatur *monachus*, id est *unus tristis*. Sedeat ergo tristis et officio suo vacet.» Officium enim monachi est plangere; cap. *Monachus* 4, ead. caus. et quæst., ibi: «Monachus non docentis, sed plangentis habet officium.» Tales monachi vi primævæ suæ institutionis sunt Benedictini, Cistercienses, Carthusiani, Camaldulenses, et hujusmodi.

(25. Religiones Mendicantes sunt, quæ ex primæva sua institutione paupertatem non tantum in particulari, sed etiam in communi observant, nulla penitus bona immobilia possidentes, contentæ iis solis, quæ vel mendicantur humiliter, vel donantur

liberaliter, vel honesto acquiruntur labore et industria;» arg. cap. *Exiit* 3, De verb. significat. in 6, et Clementina *Exiit* 1, De verb. significat., et Glossa, in cap. *Cum ex eo unic.*, De excessib. prælator. in 6, verb. *Mendicantes*, ubi expresse dicit: «Hi dicuntur Mendicantes, quibus victum tribuit incerta mendicitas, et qui reditus, aut possessiones ex Regula vel constitutionibus habere non possunt:» Pirrhing, *loc. cit.*, nu. 22; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 27; Pellizzar., in *Manual. Regular.*, tract. 1, cap. 3, sect. 1, n. 12, et alii passim. Tales religiones de jure communi approbatæ, sunt quatuor, scilicet religio Prædicatorum (132), Minorum, Eremitarum sancti Augustini, et Carmelitarum, textu expresso, in cap. *Religionum diversitatem unic.*, De religiosis domibus in 6.

(26. Dicitur autem notanter *ex primæva sua institutione*, quia ex variis posterioribus concessionibus ac privilegiis apostolicis, et ex ordinatione concilii Tridentini, sess. XXV *De regularibus*, cap. 3, concessum est omnibus religionibus, tam virorum quam mulierum, etiam olim vere Mendicantibus (sola religione Sancti Francisci Minorum de Observantia, et Capuccinorum excepta) bona immobilia, dominiumque rerum habere in communi, ita ut soli dicti Minores de Observantia, et Capuccini, in propria acceptione juris antiqui, Mendicantes sint, ibi: «Concedit sancta synodus omnibus monasteriis et domibus, tam virorum quam mulierum, et Mendicantium, exceptis domibus Fratrum Sancti Francisci Capuccinorum, et eorum, qui Minorum de Observantia vocantur, etiam quibus, aut ex constitutionibus suis erat prohibitum, aut ex privilegio Apostolico non erat concessum, ut deinceps bona immobilia eis possidere liceat;» ita tamen nomen, et amplissima Mendicantium privilegia adhuc retinent, iisque plenissime gaudent religiones prædicatorum, eremitarum sancti Augustini, et Carmelitæ, quibus plures aliæ religiones expositæ a Sede Apostolica fuerunt annumeratæ, quæ infra distincte adducentur.

(132) Ordo Prædicatorum cum primum ab Apostolica Sede confirmatus fuit, bona immobilia possidebat. Constat id ex bulla Confirmationis ejusdem ordinis ab Honorio III, anno 1216, die 22 Decembris data, bullarii ord. Præd., tom. I, pag. 2, in qua hæc habentur: «Religiosam vitam eligentibus Apostolicum convenit adesse præsidium, ne forte cuiuslibet temeritatis incursus, aut eos a proposito revocet, aut robur, quod absit! sacre religionis infringat. Eapropter, dilecti in Domino filii, vestris iustis postulationibus elementer annuimus, et Ecclesiam S. Romani Tolosanæ, in qua divino mancipati estis obsequio sub B. Petri, et nostra protectione suscipimus, et præsentis scripti privilegio communimus. In primis siquidem statuantes, ut ordo canonicus, qui secundum Deum et B. Augustini Regulam in eadem Ecclesia institutus esse dignoscitur, perpetuis ibidem temporibus inviolabiliter observetur. Præterea quascunque possessiones, quæcunque bona eadem Ecclesia in præsentiarum iuste et canonice possidet, aut in futurum concessionem Pontificum, largitione regum vel principum,

(27. Religiones militares sunt quæ in primario suæ institutionis fine potissimum ordinantur ad militandum pro defensione religionis Christianæ et Ecclesiæ; et tales sunt ordo Teutonicus, Melitensis, et plures alii apud Barbos., *loc. cit.*, num. 150. Sic Pirrhing, *loc. cit.*, n. 24; Reiffenstuel, *loc. cit.*, num. 30; Suarez, tom. IV, lib. I, *De relig.*, cap. 3, n. 4, et alii communiter. (28. Professi in illis religionibus militaribus, in quibus præter votum paupertatis et obedientiæ, etiam emittitur perfectum et totale votum castitatis, qualis est ordo militaris Sancti Joannis Hierosolymitani, seu equitum Melitensium, sunt veri ac proprie dicti religiosi, cum habeant omnia requisita ad essentiam veræ et propriæ religionis, nempe tria vota substantialia, et Pontificis approbationem. *Communis.* Vide verb. *HIEROSOLYMITANI EQUITES* per tot. (29. Professi autem in illis religionibus militaribus, in quibus non emittuntur omnia dicta tria vota substantialia, nempe perpetuæ paupertatis, castitatis et obedientiæ, quamvis sint et dici possint religiosi cum addito *militares*, non sunt tamen, nec dici possunt absolute et simpliciter, proprie et rigorese religiosi, quia dicta tria vota sunt de essentia religionis proprie dictæ, ex jure divino, ut patet ex dictis *supra* a nu. 8. Sic Rodriguez, tom. I, quæst. 1, art. 6; Miranda, tom. I, quæst. 10, art. 4; Reiffenstuel, *loc. cit.*, n. 32, et alii communiter.

(30. Utilissimum semper fuit, et adhuc est Ecclesiæ catholicæ, quod in ea fuerint, et adhuc sint religiones. *Communis.* Nec indiget probatione, cum, teste experientia et fatentibus Pontificis oculis, religiosi tum precibus et exemplis, tum doctrinis et laboribus, innumera Ecclesiæ attulerint bona, et ab ea averterint mala, adeo ut merito Christus ipse sanctæ Theresiæ dixerit: «Væ mundo, si religiosi non essent!» (31. Et omnibus nota est famosissima illa visio, quam habuit Innocentius Papa III, quæ vidit Lateranensem Ecclesiam (quæ tunc erat sedes Pontificum) convulsis fundamentis, ruinæ propinquam et jam labentem sera-

oblatione fidelium, seu aliis justis modis, præstante Domino, poterit adipisci, firma vobis vestrisque successoribus, et illibata permaneant. In quibus hæc propriis duximus exprimenda vocabulis, scilicet locum ipsum, in quo præfata ecclesia sita est, cum omnibus pertinentiis suis. Villam de Cassenolio cum omnibus pertinentiis suis. Ecclesiam S. Mariæ de Lescura, cum omnibus pertinentiis suis. Hospitale Tolosanen. quod dicitur Arnaldi Berardi, cum omnibus pertinentiis suis. Ecclesiam S. Trinitatis de Lobens, cum omnibus pertinentiis suis. Itaque Cl. Bremondus, not. 7: «Enimvero, inquit, jam inde a principio ordinis possessiones eidem fructu ad annum usque 1720 quo Fratres abjece- runt statuto perpetuo possessiones et redditus temporarios... paupertatem Christi Aegyptiorum divitiis præferentes.» Theodorie., lib. IV, cap. 1. Ubi tamen, multorum refrigerante charitate, liberalitas est restincta, legem illam antiquavit Ecclesia. Consulendum diploma, quod incipit. *Obtentu divini*, datum a Clemente IV. die XII Febr. 1276.

phici S. P. mei Francisci suppositis humeris sustineri: « Vere, inquit Pontifex, hic est ille, qui opere ac doctrina, Christi sustentabit Ecclesiam. » Sic in breviario Franciscano, die 5 Octobr., lectione 6. (32. Unde in coronatione Papæ, tertia collecta seu oratio canitur de S. P. N. Francisco; canitur enim prima de Spiritu sancto, ut illuminet, secunda de beata Virgine Maria, ut protegat, tertia de S. P. N. Francisco, ut sicut reparavit Ecclesiam, eandem sustentet. Ita Kazenberger, in *Supplement. Theologiæ* Sporer, in *prærogativis ordinis nostri seraphici*, n. 10, et alii.

* Secus legimus in opere inscripto, *Sacrarum caeremoniarum sive Rituum ecclesiasticorum libri tres ab Augustino Patricio ordinati, et a Marcello Corcyrensi archiepiscopo primum editi, nunc vero tandem in duos tomos distributi, ac innumeris pene mendis purgati, et commentariis aucti, auctore Josepho Catalano Oratorii S. Hieronymi Charitatis presbytero*, Romæ 1750, lib. 1, tit. 2, § 16, tom. I, pag. 115, ubi scribitur: « Deinde (Papa) in voce dicit: *Gloria in excelsis Deo, Pax vobis*, et orationes opportunas, videlicet de die et de Spiritu sancto, et ultimo dicit secretam orationem pro se, quæ habetur in consecratione episcoporum. » Ad quæ Catalanus Commentar., num 7, pag. 116 seqq., hæc habet: « Finita reverentia, surgit Papa sine mitra, ut idem nostrum Cæremoniale inquit, et legit *Introitum*, et *Kyrie eleison*, sustinente librum cardinali episcopo, cum aliis assistentibus; deinde in voce dicit, *Gloria in excelsis Deo, Pax vobis*, et orationes opportunas; etc. Incensato altari, ex præscripto caeremonialis Gregorii X, itemque ordinis Romani, auctore Cajetano, et ms. Piersanctiani codicis, Pontifex demum sedit ad eminentem sedem, et dicit, *Dominus vobiscum*, vel *Pax vobis*, cum *Gloria in excelsis*, ut dies requirit, et postea dicit *Orationem Dominicam* alte, et aliam dicit pro se secreta. Recensetur *Oratio Dominica* in his caeremonialibus, quia scilicet juxta eorum præscriptum ritus ipse consecrationis, benedictionisve novi Pontificis die Dominica peragebatur. Sed audiamus laudatum Burchardum, qui enarrans ritum servatum post electionem Innocentii Papæ VIII, § 209, ita scribit: « Facta reverentia, cardinalium scilicet et prælatorum, ut supra, surgit Pontifex, deposita mitra, et cum assistentibus tantum cardinalibus dicit *Introitum*, et *Kyrie eleison*, cantoribus interim *Kyrie eleison* cantantibus. Missa dicta est de Octava Nativitatis Beatæ Mariæ Virginis. » Tum vero, § 210, ita subjicit: « Dictis per Pontificem *Introitu* et *Kyrie eleison* cessarunt cantores, et Papa dixit: *Gloria in excelsis Deo*, quod cum assistentibus complevit more solito; tum in dicta sede dixit: *Pax vobis*, et *Orationem de Octava*; qua sub sua conclusione completa, dixit aliam orationem, etiam alta voce dicens: *Oremus. Deus, qui corda fidelium*, etc., quam etiam sub sua conclusione complevit, et ea completa inte-

rim, quoad cantores responderent, Amen, « dixit secreta aliam pro se, stans, ut prius, videlicet: *Adesto supplicationibus nostris Omnipotens Deus, et quod humilitatis nostræ gerendum est ministerio, tuæ virtutis impleatur effectus. Per Dominum.* » Sed de hac oratione jam supra. *

(33. Insuper utilissimum, ac summe expediens est, quod plures, et variæ institutæ fuerint, et vigeant in Ecclesia catholica religiones. *Communis*, cum sancto Thoma, 2-2, qu. 183, art. 2, et qu. 188, art. 1 et seq., et patet experientia, et fatentur etiam Pontificia oracula, inter quæ signanter illud Gregorii XIII, merito prolatum in laudem et gloriam præclarissimæ Societatis Jesu in constitut. incip. *Ascendente*; et ad rem facit illud psalm. XLIV, ibi: *Asstitit regina a dextris tuis in vestitu deaurato circumdata varietate*, ubi per reginam, Ecclesiam; per varietatem autem, qua decoratur, varias religiones, plures interpretes intelligunt, teste Reiffenstuel, lib. in *Decretal.*, titul. 31, n. 58. Tum quia, cum variæ sint inclinationes et propensiones hominum nec sint in omnibus pares vires et habilitates, ex speciali Dei providentia plures ac variæ religiones saluberrime ac sapientissime fuerunt institutæ, ut si una religio alicujus inclinationi, propensioni, viribus ac habilitati non quadraret, alia pro inclinatione et viribus in promptu haberetur: nam in cap. *Quia diversitatem* 5, De concess. præbend., sic expresse dicitur: « Quia diversitatem corporum diversitas sæpe sequitur animorum. » Et juxta illud poetæ:

Velle suum cuique est, nec voto vivitur uno.

Unde Apostolus ad *Corinth.* VII, 20, sic dicit: *Unusquisque, in qua vocatione vocatus est, in ea permaneat*, et *ibid.*, v. 34, subjungit: *Unusquisque in quo vocatus est, fratres, in hoc permaneat apud Deum.*

(34. Nimia tamen et excessiva multitudo, et varietas religionum, tanquam confusione causativa, est evitanda; unde merito in concilio generali Lateranensi sub Innocentio III, sic fuit statutum, ut expresse referatur in cap. *Ne nimia* 9, De religiosis domibus, ibi: « Ne nimia religionum diversitas gravem in Ecclesia Dei confusionem inducat, firmiter prohibemus, ne quis de cætero novam religionem inveniat, sed quicumque ad religionem converti voluerit, unam de approbatis assumat; similiter qui voluerit religiosam domum de novo fundare, regulam et institutionem accipiat de approbatis; » et concordat omnino cap. *Religionum diversitatem* unic., De religiosis domibus in 6, ibi: « Religionum diversitatem nimiam, ne confusionem induceret, generale concilium consulta prohibitionem vetavit... repetita constitutione districtius inhibemus, ne aliquis de cætero novum ordinem, aut religionem adinveniat, vel habitum novæ religionis assumat. »

(35. Religiones in specie, quamvis plures sint, tamen fere omnes sub quatuor princi-

paliorebus regulis, S. Basilii videlicet, S. Augustini, S. Benedicti, et S. P. N. Francisci militant, exceptis aliquibus infra assignandis, quæ in pluribus quatuor præfatis regulis se uniformantes, propria statuta, et peculiare constitutiones pro regulis habent. Barbosa, lib. II *Jur. Eccles. univers.*, cap. 41, n. 20; Layman, lib. IV, tract. 5, cap. 2, n. 3; Pirrhing, *loc. cit.*, n. 25; Reiffenstuel, *loc. cit.*, num. 34, et alii communiter.

(36. Quatuor ordines Mendicantium quatuor fluminibus paradisi sunt comparati ab Eugenio IV, constit. incip. *Summa divinæ bonitatis*, allata in Bullario inelyti ordinis prædicatorum, tom. III, p. 12 et seq.

ARTICULUS II.

Quoad primam principalem regulam, et militantes sub ipsa.

SUMMARIUM.

1. Prima principalior Regula est Sancti Basilii ab eodem sancto instituta. — 2. Olim ab eo tempore, quo in Ecclesia pro monachis, sive religiosis scripto regulæ cœperunt institui, semper dictæ Regulæ consueverunt approbari et confirmari ab episcopis. — 3. Et talis consuetudo duravit usque ad tempus concilii Lateranensis, in quo approbatio et confirmatio religionum fuit reservata soli Romano Pontifici. — 4. Monachi S. Basilii in Provincia Siciliae, Calabriae et Apuliae fuerunt reformati, et eorum constitutiones fuerunt approbatæ ab Eugenio IV. — 5. Basilianorum religioni seu congregationi unitum fuit eremitorium dictum *del Tordon*, et alia similia, et forma gubernandi illa fuit statuta a Gregorio XIII. — 6. Monachi omnes S. Basilii ad unam tantum congregationem fuerunt redacti sub uno abbate generali, et forma gubernandi fuit ei præscripta a Gregorio XIII. — 7. Monachi Basiliani obtinuerunt licentiam habendi in Hispania duo monasteria pro reformatis, et recipiendi in eis novitios, et propriæ constitutiones pro his fuerunt statuta a Clemente VIII. — 8. Sub divi Basilii Regula militant ferme omnes monachi Græci et Orientalis Ecclesiæ. — 9. Sub hac Regula militavit aliquando congregatio Armenorum; hodie tamen illam Sancti Augustini observat. — 10. Item sub hac Regula militarunt quandoque Carmelitæ. — 11. Hodie tamen aliam observant, quam una cum Carmelitarum religione approbavit Honorius III. — 12. Carmelitarum Regulam in suo primævo rigore sine ullis moderationibus Apostolicis observat religio Carmelitana Discalceata, quam Regulam una cum qualitatibus a S. Theresia additis confirmavit Grego-

(133) Joseph a Puteo in opere, cui titulus: *Dilucidazioni critico-istoriche sulle relazioni degli antichi e moderni scrittori della vita di S. Basilio Magno*, date a luce dal P. D. Giuseppe del Pozzo, maestro di sacra theologia, ed abate generale dell'ordine del medesimo Santo, in Roma 1746, cap. 9, n. 5, pag. 56, annum, quo monasticum ordinem S. Basilii instituit, legesque monachis dedit, annum circiter 362, fuisse censet. Sic enim habet: « L'epoca... fortunata e felice della promulgazione delle sante regole di Basilio, e della fondazione della sua monastica religione fu circa la creazione del mondo 4415, circa l'edificazione di Roma 1115, e circa la comune salute 362. Nella Chiesa universale regnava il Pontefice Liberio, nell'imperio d'Oriente e d'Occidente Giuliano Apostata. Governava la Chiesa d'Alessandria sant'Atanasio, richiamato al governo del suo gregge per esser

rius XIII. — 13. Hæc Carmelitana familia Discalceata separata fuit a reliquo corpore ordinis cum proprio generali sibi dato a Clemente VIII. — 14. Carmelitarum Discalceatorum congregatio in Italia separatur ab Hispanica, et eadem retinet privilegia.

(1. Prima igitur principalior regula est S. Basilii ab eodem sancto instituta anno 361, Pontifice Felice II, imperatore Juliano Apostata, ut refert Barbosa, *loc. cit.*, n. 21. Vel circa annum 359, plus minusve (133), ut tradit Miranda, in *Manuali prælatorum*, tom. I, quæst. 4, art. 1. Sanctissimus hic monachorum antiquorum Orientalis Ecclesiæ patriarcha fuit primus, qui monasticum statum (134) reformavit, et ea omnia, quæ ab Antonio Magno, Hilarione, Pachomio, et utroque Macario (135) pro instruendis illius temporis monachis, et religiosis verbo tenus audierat, et sibi fuerant tradita, litteris mandavit, atque quibusdam demptis, aliis vero additis, confecit Regulam, quæ fuit approbata et confirmata ab illius sæculi episcopis, eo modo, quo tunc temporis religionum Regulæ consueverant approbari et confirmari; de quo quamvis nihil reperitur expressum, scit est, ut id dicere possimus, quod in concilio generali 7 (quod est secundum Nicænum) Regulæ ejusdem fit mentio, tanquam de Regula juris per Ecclesiam approbata et confirmata. Sic Miranda, *loc. citato*.

(2. Olim enim ab eo tempore, quo in Ecclesia pro monachis, sive religiosis scripto Regulæ cœperunt institui, semper dictæ Regulæ consueverunt approbari et confirmari ab episcopis, ut tradunt communiter doctores, et signanter Bellarminus, lib. *De monachis*, cap. 4; Miranda, *loc. citato*, q. 2, art. 6; Rodriguez, lib. 1, *Qq. regul.*, q. 1, art. 1; Pirrhing, l. III *Decretal.*, tit. 31, n. 6; Reiffenstuel, *ibid.*, n. 9, et desumitur clare ex concil. Chalcedonensi, cap. 4, relat. in cap. *Quidam monachorum*, 10, caus. 18, q. 2, ubi expresse habetur, quod nulli erigant monasteria sine auctoritate et licentia episcopi, ibi: « Placuit igitur neminem, aut ædificare aut constituere monasteria, aut oratorii domum sine conscientia ipsius civilis episcopi. » (3. Et talis consuetudo duravit usque ad tempus concilii Lateranensis, quod fuit celebratum anno 1215,

stato trucidato dalla plebe il crudele Giorgio invasore della medesima. In Antiochia presedeva Paolino discepolo di Eustachio, vescovo di Sebaste. E in Cesarea di Cappadocia occupava quel riguardevole trono l'arcivescovo Diano.

(134) Vide sancti Basilii Magni Vitam a Maurinis ejus operum editoribus perscriptam, cap. 4, n. 5.

(135) In codice Regularum ab Holstenio edito part. 1, in qua SS. Patrum orientalium Regulæ ad monachos continentur, Regulæ S. Basilii præeunt Regulæ S. Antonii abbatis, S. Isaïæ abbatis, SS. Patrum Serapionis, Macarii, Paphnutii, et alterius Macarii, SS. Patrum alia, S. Macarii abbatis Nitriensis, S. Pachonii abbatis Tabennensis, ejusdem, et Theodori epistolæ, S. Orsiesii doctrina monastica, et incerti Regula Orientalis.